

In memoriam: profesorul Răzvan MĂGUREANU

A dispărut dintre noi un profesor creator de școală în domeniul mașini și acționări electrice. El a focalizat în această direcție cele mai luminate minți din rândul studențimii care a ales, în perioada 1970-1990, să studieze la Facultatea de Electrotehnică din București. Aceștia l-au urmat în cercul său elitist de cercetare, la proiectele de absolvire, ulterior, la masterate și doctorate, continuând într-o colaborare eficientă și după aceea.

La rândul său, a urmat linia călăuzitoare a mentorului acestuia, profesorul Alexandru FRANSUA, împreună reprezentând acel filon de modernitate în electrotehnica românească, cu puternice influențe din SUA (Brooklyn Polytechnic University, prof. Enrico LEVI), respectiv Anglia (University of Leeds, prof. Peter LAWRENSON), unde anterior desfășuraseră stadii de specializare.

A dispărut dintre noi un vizionar, care a urmat direcții de cercetare pe care alții nici măcar nu și le imaginau, dar le contestau de cum auzeau de ele.

Astfel, a fost implicat decisiv în dezvoltarea motoarelor sincrone cu magneți permanenți, (sub denumirea comercială de motoarele fără perii), al căror părinte-mentor mă bucur să spun că este, de la partea teoretică, până la asimilarea industrială a lor, în colaborare cu ICPE și Întreprinderea Electrotehnică București. Aceste produse s-au consacrat în producția mai multor agenți economici, fiind prezente pe piața actuală, cu aplicații în mașinile unelte, roboții industriali, automobilele electrice, aviație etc. Această piață este reprezentată preponderent de export.

A fost implicat în inițierea utilizării microprocesoarelor și a tehnicii de calcul, atât în domeniul comenzilor din acționările electrice, dar și în telecomenzile din domeniul electroenergeticii.

A dispărut dintre noi un manager instituțional. Mă refer la faptul că profesorul Răzvan MĂGUREANU se află ideatic la originea multor manifestări, instituții, firme, care sunt active în prezent, cei mai mulți dintre cei care beneficiază de existența acestora necunoscând istoria apariției lor.

Origine acestora se află în urmărirea unor idei privind anumite dezvoltări teoretice sau aplicative. În acest sens, aș considera esențială colaborarea cu acad. Radu VOINEA, după ce acesta a devenit președintele Academiei Române. Acesta, cunoscându-i precedentul în relațiile din Anglia, i-a utilizat consilierea, în urma căreia a avut loc o deplasare a președintelui Academiei Române la instituția similară, Royal Society, care a avut o serie de consecințe pozitive pentru partea română. La întoarcerea în țară, în ședința Prezidiului Academiei Române din data de 3 octombrie 1985, s-a decis înființarea Comisiei de Automatizări și Acționări Electrice, care avea ca obiective: accelerarea procesului de introducere a tehnicii de calcul în economie, creșterea nivelului de cunoștințe a inginerilor din domeniu prin conferințe, simpozioane etc., stabilindu-se și un program pentru manifestările din anii 1986 și 1987.

Am fost numit secretar al acestei Comisii (președinte de onoare a fost prof. Alexandru FRANSUA și președinte executiv, prof. Răzvan MĂGUREANU), poziție din care am fost implicat în tot ce avea să urmeze, multe dintre obiective fiind legate de colaborarea cu instituții din Anglia, precum:

- Organizarea Conferinței Internaționale INCEMADS-86, de la Eforie Nord;
- Organizarea Conferinței Internaționale ICED-88, de la Poiana Brașov;

evenimente esențiale pentru dezvoltarea domeniului, care pot fi considerate precursorile actualei serii de conferințe OPTIM, cu o participare internațională fără precedent, care au prilejuit aducerea în România a vârfurilor mondiale ale domeniului, din SUA (Thomas LIPO), Japonia (M. IMAMURA), Franța (M. LAJOIE-MAZENC) etc.

Ulterior am făcut, împreună cu prof. Răzvan MĂGUREANU, o deplasare în Anglia, unde am început colaborarea cu prof. Carlos-Alberto BREBBIA, inventatorul metodei elementului de frontieră pentru calculul numeric al câmpurilor, care s-a concretizat prin publicarea unor articole în revistele acestuia și publicarea împreună, în Editura Springer, a Volumului 6, Electromagnetical Applications, în anul 1989, prima carte din lume care prezenta aplicații în electrotehnică a noii metode de calcul numeric. Au urmat o serie de specialiști români care au dezvoltat colaborări cu instituțiile conduse de profesorul C.A. BREBBIA, inițial la Southampton University, ulterior, la MIT.

Una dintre direcțiile urmate de colaborarea cu Royal Society a fost și inițierea înființării Academiei de Științe Tehnice din România, prin similitudine cu Royal Academy of Engineering, care funcționa în Anglia încă din anul 1976. Proiectul urma să se dezvolte prin nou înființata Comisie de Automatizări și Acționări Electrice, începând cu anul 1989. Au venit evenimentele politice din acel an, după care acad. Radu VOINEA, nemaifiind președinte al Academiei Române, a continuat proiectul prin AGIR.

Profesorul Răzvan MĂGUREANU a știut să-și aleagă bine colaboratorii (studenți, masteranzi, doctoranzi), a fost prezent permanent în institutele de cercetări și firmele producătoare din domeniu. Atât în țară cât și în străinătate a ținut foarte sus, având printre colaboratorii săi vârfuri naționale, europene, mondiale, iar rezultatele nu s-au lăsat așteptate.

În activitatea curentă, nu accepta jumătățile de măsură, iar la oamenii aleși pentru colaborare, nu accepta mediocritatea. Viziunea sa precum și rezultatele obținute m-au făcut ca în recenta mea lucrare „O istorie a mașinilor electrice din România” să-l alătur altor puțini membrii din categoria Patristica domeniului mașini electrice.

Nu a fost niciodată interesat de poziții administrative, nici în universitate, nici în alte instituții din care a făcut parte.

Dumnezeu să-l odihnească!

Nicolae VASILE